

Отворихъ прозореца за да узнаѣмъ, каква е работата :
 „Какво да сторимъ ваше високоблагородие ! дойдохме
 въ позицията изпомръзнале и ето че братушките и въ двора
 не ни пускатъ !

Азъ събудихъ домакина и му казахъ да прибере солда-
 тѣ при насъ.

7-ий ЯНУАРИЙ.

Надвечеръ тръгнахъ съ пощата отъ Габрово за Търново,
 заедно съ своя адютантинъ Стоянова. Рѣшително не можъ
 да разберѣмъ, защо насъ, руситѣ, не ни бива за въ никаква
 работа. Чини ми се, че едва ли има нѣщо по-лесно отъ у-
 чѣданието на пощата и згодни пѣтища въ такава малка
 страна, като България. Нѣ не, и тукъ ни непрѣменно трѣбва
 вънашенъ !... не може да се намѣри свой !... Габровската
 станция е държи даже не евреинъ, а нѣмецъ. Планинския
 покритъ съ ледъ пѣтъ иска особено добръ да се ковжѣ
 конетѣ, а ако пощата е държеше русинъ, то поне конетѣ
 щеше да пожалее, сѣ не щѣше да бѣде като иностранеца-
 —експлоататоръ, който, като образованъ, не жалее никого дру-
 гого, освѣнъ себе си, и за това конетѣ ходѣтъ повечето
 гладни и съ подкови безъ шипове ; каква работа искашъ отъ
 такива коне !

Животното губи сила ; коларина, когото нетърпѣливия
 катникъ принуждава да кара, отъ своя страна изважда си
 гнѣва пакъ на сѣщето животно, тѣй щого много — малко у-
 менъ нѣкой човѣкъ трѣбва не да принуждава коларина, а напро-
 тивъ, да му спира гнѣва и самичкѣ да търпи. На половината
 пътъ за Дръново, на едно отъ стрѣмнитѣ възвивания на
 пътя виждаме, че едни артилерийски кола паднале въ про-
 пастъта ; варемъ до Бога : четири коне се мжчѣтъ въ за-
 плетенитѣ вжжя ; ступенитѣ кола лежѣтъ на горѣ съ коле-
 четата, а около тѣхъ се бжчѣтъ единъ купъ артилерийски
 солдате. Прочее, и на насъ дойде скоро рѣда ; на 6 прибли-
 зително версти отъ Дръново, пошарина — нѣмецъ си показва
 гората ; при катеренето на горѣ по една стѣрмнина, сѣщо
 на едно отъ възвиванията, измжченитѣ коне спрѣха, колата